

XII

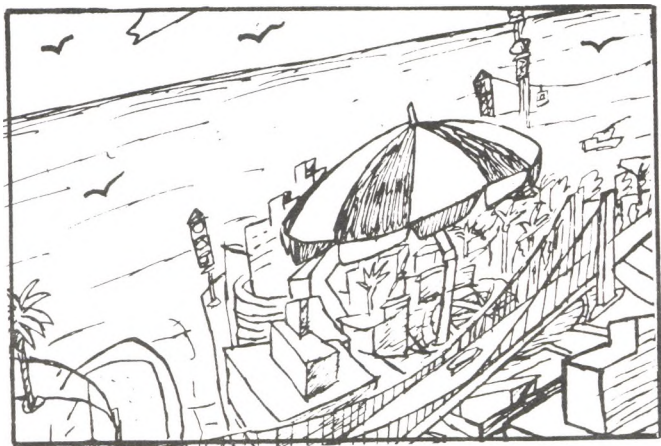
L'EVOLUCIO

A Humanitat, des dels primers anys de la seva existència, ha anat adoptant el seu medi ambient a les seves necessitats biològiques.

L'home s'ha anat mecanitzant (fent servir els instruments que li ofereix la natura). L'evolució ha anat avançant fins els nostres dies, en els quals depenem totalment del medi artificial que hem creat. I el que, en un principi, es va fer per a una perfecta adaptació al nostre entorn, ara ens esclavitzava, anem sotmesos a un horari, a unes regles, que, dubto molt, ens facin cap bé. Aquesta mateixa evolució destrueix el nostre entorn (la natura), que és tan necessària per a la nostra supervivència.

Es a dir, nosaltres en comptes d'haver creat un món més o menys perfecte, l'anem destruint. Però, sembla que ho ignorem.

Josep Ma Valls
1er de F.P.

ACUDDIT

AP aquell que diu que hi havia un noi fumant-se un porro, hi va un policia i li diu: **què fumes?**, i li contesta: **un fortuna**. El policia replica: **un fortuna eh!, doncs, ara per mentider no te'l dono, apa...**

Josep Antoni Marfil
1er de F.P.

HISTORIA D'UNA CASTANYA

olta gent s'ha menjat més d'una vegada una castanya, i que bones que són! Sí, són molt bones però darrera d'aquest gust s'amaga una història, una petita però molt bonica història; la de la castanya.

Fa molts, molts anys, vam viure en un poble, que es deia Sant Hilari, la castanya i l'home.

Eren molt amics. Sempre anaven a treballar junts, dinaven junts i inclús dormien junts. Eren tan amics que es consideraven germans.

Un hivern que feia prou fred i no es podia ni treballar, varen pensar que podien fer un foc i, de tant en tant, anar a escalfar-se.

Dit i fet, es va collir llenya i es va encendre foc.

L'hora de berenar, tots, castanyes i homes, es posaven a berenar al costat del foc.

Però hi havia una castanya que era molt fredeluga i sempre es posava ben bé al costat del foc. Encara que li cridaven sempre, ella s'estava al mateix lloc. Un dia que estaven esmorçant, la castanya revoltosa va caure al foc i es va coure sense que els seus companys poguessin fer res.

Un dels homes va enflairar un olor mai conegut; l'home va agafar la castanya pensant-se que era un tros de pa i se la va menjar. Mossegant, mossegant, es va treure un tros de clofolla de la boca i ve dir: **m'he menjat a la meva germana, ai, que l'he matat!**

Però, a l'estona va recapacitar i va dir: **Ui, que bones que són!** Sense pensar-ho dues vegades, va agafar a les altres i les va coure.

Des d'aleshores, per aquest temps es fan aquestes castanyades i l'home va cercar aquest fruit sec per menjar-lo.